

Na konec

Jak vznikl nápad vytvořit Podnikání pro holky?

V průběhu mé vlastní cesty mi často chyběla podpora, pochopení a někdo, kdo by mi mohl poradit. Už od dob, kdy jsem se pohybovala ve sportovním prostředí, jsem měla pocit, že si všichni přehnaně střeží své know-how a to, co pro ně funguje, aby to náhodou nefungovalo také pro někoho jiného. Tento přístup se mnou nikdy nerezonoval. Když jsem později přešla do světa byznysu, bylo to dost podobné. A jelikož jsem takovou komunitu nemohla najít, rozhodla jsem se ji vytvořit sama.

Váš projekt si podobně jako náš časopis klade za cíl podpořit ženské sebevědomí. Proč se tolik žen bojí neúspěchu?

Pevně věřím, že sebevědomí není něco, co je nám dáno, ale něco, na čem může každý z nás pracovat. A stejně, jako ho můžeme naším přístupem zvýšit, můžeme si ho i snižovat – a to je také to, co řada žen kolikrát i na podvědomé úrovni dělá. Jsou na sebe příliš tvrdé, nedávají svému já dostatečné uznání a příliš se soustředí na to vše, v čem dobré nejsou, místo toho, v čem ano, což má samozřejmě vliv i na sebevědomí. Ve chvíli, kdy začneme oceňovat to, čeho jsme již na naší cestě dosáhly, se budeme cítit mnohem sebevědoměji. A to nám usnadní i další kroky.

Jaké tři vlastnosti by měla žena mít, aby mohla uspět v byznysu?

ZAJÍMAVÉ ŽENY

Markéta Baginská

Za necelý rok a půl své existence dokázal její projekt Podnikání pro holky vyškolit více než 900 žen. Za sebou má stovky hodin práce na podcastech, videích i workshopech. Co je podle ní důležité pro ženy v byznysu?

[TEXT: LINDA BREUER]

Odvahu udělat první krok, pustit se do akce a dát svému já závazek to nikdy nevzdat. Protože pokud to člověk nevzdá, neprohraje. To je i můj mindset.

Máte pocit, že vám v tom pomohl sport, kterému jste se věnovala?

Troufám si říct, že bych bez zkušeností ze sportovního prostředí dnes nebyla tam, kde jsem. Sport mi dal do byznysu vše potřebné: disciplínu, morálku, kuráž se umět vyrovnat s dílčí porážkou, a hlavně schopnost zatnout zuby ve chvíli, kdy je to zrovna těžké. Pro mě

bylo těžké třeba desáté kolo na LH24, závodě, který se běží 24 hodin. Bylo mi 18 let a ten den už jsem za sebou měla přes 100 kilometrů a před sebou ten nejhorší seběh. Těžká pro mě byla i účast na Mistrovství světa v Trifecta na Spartan Race v Řecku, kde jsem také ve svých 21 letech závodila. Zážitků z běžecké tratě mám další stovky. Tyto dvě události však vnímám jako ty nejcennější lekce.

Čím si kompenzujete pracovní „stres“?

Někomu to může znít možná příliš, ale práce je pro mě

radost a životní styl. Nemám problém pracovat 10 hodin denně. Nemyslete si však, že dávám sama sebe na poslední místo, naopak. Mezi mé návyky patří třeba jóga, kterou si dopřávám každý den už ve čtyři ráno. Mezi schůzkami se chodím projít s mým čtyřnohým

terapeutem, snažím se každý den kvalitně stravovat, spím alespoň 7 hodin a každý den najdu chvíli i na nějakou edukaci.

Co byste poradila všem ženám a dívkám, které váhají, zda podnikat?

Skoč a až poté se nauč létat! Tohle je motto, kterým se řídím již několik let. Kolikrát máme tendence nad vším zbytečně příliš přemýšlet. Chceme totiž vědět, jak bude vypadat celá ta cesta. Pravdou ale je, že nikdy nebudeme vědět, jak bude vypadat náš desátý krok, když neuděláme krok číslo 1. A to je přesně ono! Nepotřebujeme znát, jak bude vypadat celý náš proces. Jediné, co potřebujeme udělat, je ten první odvážný krok. A hned poté najít způsob, jak udělat ten následující. A to je vlastně to, co také od samotného začátku následují.